

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.8/2014/5. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi március hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a hivatali visszaélés büntette miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.47/2013/46. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.600 (hatezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék a 2013. évi november hó 18. napján kelt B.47/2013/46. számú ítéletével I.rendű vádlottat a hivatali visszaélés büntette, míg II.rendű vádlottat a felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének vádja alól a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjának I. fordulata alapján felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen - mindkét vádlott terhére - az ügyész jelentett be fellebbezést a büntetőjogi felelősség megállapítása és büntetés kiszabása céljából.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn, és hatályon kívül helyezésre tett indítványt. Perbeszédekben a védők az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságtól: az a lehetséges mértékig felderített és összegyűjtött bizonyítékok indokolt, okszerű mérlegelésén alapul. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírásoknak megfelelően, a hatályon kívül helyező határozatban kifejtett

szempontok figyelembevételével folytatta le, olyan körütekintéssel, hogy az ügy lényeges ténybeli és jogi kérdéseiben állást lehetett foglalni.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy a múltbeli események korlátozott mértékű rekonstruálását alapvetően objektív bizonyítékok tették lehetővé, olyan adatok, melyek az ún. Robotzsaru rendszer számítógépes naplóállományán, telefonos híváslistákon és a titkos információgyűjtéskor rögzített lehallgatási jegyzőkönyveken alapultak. E bizonyítékok forrása, tartalmi hitelessége és különösen a releváns történések sorrendisége, lezajlásának mikéntje nem volt megkérdőjelezhető.

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem is a valónak elfogadott tényeket, hanem a megállapított tényállásból levont következtetéseket támadta. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság - anélkül, hogy az elsőfokú bíróság helytálló érvelését megismételné - az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Kétségtelen, hogy a felderített üzleti, pénzügyi kapcsolat önmagában gyanússá tette a vádlottak viszonyát. Annak ténye ugyanis, hogy a vezető beosztású rendőrként dolgozó I.rendű vádlottnagy összegű kölcsönt adott az általa is tudottan bűnöző életmódot folytató II.rendű vádlottnak, nyilvánvalóan túlmutatott a nyomozó és társadalmi kapcsolatának, informátorának a szokásos, illetve elfogadható együttműködési keretein. Miután pedig I.rendű vádlottvagyonai és jövedelmi viszonyai mellett a hozzávetőlegesen kétmillió forint kifejezetten jelentős összegnek minősült, nem volt mellőzhető a kölcsönadás körülményeinek a vizsgálata és tisztázása, még akkor sem, ha annak súlyát, jelentőségét maga az érintett egyébként kisebbíteni igyekezett.

Ezen üzleti kapcsolaton túl a nyomozó hatóság feltárta, hogy I.rendű vádlotttöbbször végzett II.rendű vádlottszemélyével kapcsolatos keresést a rendőrség számítógépes rendszerében. A naplózott adatok azonban kizárólag az egyes ügyekbe való betekintések és letöltések tényét igazolták, mindannyiszor annak hangsúlyozásával, hogy e lekérdezésekre I.rendű vádlotta beosztásából eredően jogosult volt.

Megtörtént annak felderítése és rögzítése is, hogy a vizsgált időszakban I.rendű és II.rendű vádlottak többször beszéltek egymással telefonon. E tekintetben helyesen utalt ugyanakkor az elsőfokú bíróság a telefonbeszélgetések és a számítógépes lekérdezések közötti okozati kapcsolat hiányára, mivel egyetlen esetben sem lehetett kimutatni, hogy az elektronikus nyilvántartásban végzett keresést közvetlenül előtte, esetleg némileg korábban, vagy akárcsak azon a napon hívás előzte volna meg.

Felmerültek tehát a vádlottak közötti bűnös kapcsolatra utaló tények, de mégsem olyan számban és meggyőző erővel, hogy logikai úton további, más jellegű tényekre lehetett volna megalapozott következtetést levonni. Jellemző volt az ügyre az is, hogy az eljárás megindítására okot adó cselekmény, a rendőrautóval történő

költöztetés, nem képezte a vád tárgyát, mert a feltárt bizonyítékok alapján azzal nem lehetett I.rendű vádlott személyét összefüggésbe hozni.

Az elsőfokú bíróság a tényállást tehát a lehetséges mértékig felderítette és hiánytalanul rögzítette, oly módon, hogy az iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmazott. Eleget tett a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásnak, valamint teljesítette az indokolási kötelezettségét is. Közel hat esztendő elteltével további bizonyítékok felmerülésére nincs reális esély, a titkosszolgálati eszközökkel beszerzett lehallgatások pedig a jellegüknél fogva nem egészíthetők ki. Így nincs olyan körülmény, mely indokolhatná egy újabb (megismételt) eljárás elrendelését, illetve lefolytatását.

Ekként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás - figyelemmel a Be.351.§ (1) bekezdésében írtakra - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Következésképpen a hatályon kívül helyezést célzó fellebbezés eredménytelennek bizonyult.

E tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendű és II.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségének a hiányára.

Az 1978. évi IV. törvény 225.§-ában meghatározott hivatali visszaélés büntetettét az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen, a hivatali kötelességét megszegi, a hatáskörét túllépi, vagy a hivatali helyzetével egyébként visszaél. A hivatali visszaélés büntetése célzatos bűncselekmény, mely akkor állapítható meg, ha az elkövetési magatartás kifejtése jogtalan hátrány okozásának, illetőleg jogtalan előny szerzésének a célzatával történik (BH 1992/299. és BH 1997/59. számú eseti döntés).

Az előny vagy a hátrány akár vagyoni, akár személyes, erkölcsi jellegű is lehet, de mindenképpen valamilyen új helyzetet jelent, mely valakire nézve kedvezőbb, illetve kedvezőtlenebb, mint a korábbi.

Az irányadó tényállás szerint I.rendű vádlott 2009. június 29-én a Kaposvári Rendőrkapitányságra előállított **tanú1**nek és **tanú2** ek átadott egy II.rendű vádlottól származó üzenetet, melyben a szóban forgó személyek arról kaphattak tájékoztatást, hogy az ügyvédek már értesítették a hollétükről. Annak tudata azonban, hogy a fogvatartottak számíthattak a meghatalmazott védőik gyors megjelenésére, semmiféle kedvezőbb helyzetet nem eredményezhetett. Védőt bármikor meghatalmazhattak, így pusztán annyi történt, hogy az általuk igénybe venni kívánt jogi képviselőket már nem kellett külön felhívniuk. Ezért e cselekmény kapcsán - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott - a törvényi tényállás egyik eleme, a jogtalan előny célzata nem volt tetten érhető.

A II.rendű vádlottszemélyéhez köthető lekérdezésekhez kapcsolódóan pedig a bizonyítékok együttes vizsgálata, elemzése után sem lehetett kötelességsszegő magatartást kimutatni, vagy olyan összefüggéseket találni, melyek igazolták volna azt, hogy I.rendű vádlottjogtalan hátrány okozása vagy jogtalan előny szerzése céljából cselekedett.

Ezért törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű és II.rendű vádlottakat (ez utóbbit, mint felbujtót) az 1978. évi IV. törvény 225.§-ban meghatározott hivatali visszaélés büntettének vádja alól a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjának I. fordulata alapján - mivel nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése - felmentette.

Ekként az ezt sérelmező jogorvoslati kérelem sem volt megalapozott.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság - a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén, illetve a Be.339.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2014. március 11.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.47/2013/46. számú ítélete - a Pécsi Ítéltábla Bf.III.8/2014/5. számú végzése folytán - a 2014. évi március hó 11. napján jogerőre emelkedett.

Dr.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő